

บทที่ 2

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้ได้เริ่มต้นจากการศึกษางานอื่นที่เกี่ยวข้อง การสร้างเครื่องมือสำหรับวิจัย การเก็บข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล การสรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะตามลำดับ ในบทนี้จะกล่าวถึง เฉพาะขั้นตอนการสร้างเครื่องมือสำหรับวิจัย การเก็บข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูลเท่านั้น

การสร้างเครื่องมือสำหรับวิจัย

ก. การหาหน่วยรรถ

เนื่องจากงานวิจัยนี้เป็นการศึกษาความแตกต่างของศัพท์คำเมืองในพื้นที่ต่าง ๆ ของจังหวัดลำปาง ดังนั้น จึงต้องรวบรวมหน่วยรรถที่ประจำอยู่ในจังหวัดลำปางใช้ศัพท์คำเมืองแทนหน่วยรรถเดียวกันแต่แตกต่างกัน ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้วิธีหาหน่วยรรถดังนี้

1. รวบรวมหน่วยรรถที่วันทณีย์ พันธชาติได้ใช้ศึกษาภาษาถิ่นย่อยของคำเมือง ซึ่งมีทั้งสิ้น 63 หน่วยรรถ ได้แก่ 1 กล้วยน้ำว่า 2 กระท้อน 3 ฝรั่ง (ผลไม้) 4 มะระ 5 มะเขือพวง 6 มะฮึก 7 หัวผักกาด 8 ใบชะพลู 9 ใบแมงลัก 10 ใบกะเพรา 11 ถั่วลิสงเตา 12 กระจ่าง 13 ข้าวโพด 14 ต้นโพธิ์ 15 ต้นก้ามปู 16 ตะไคร่น้ำ 17 ปลาช่อน 18 ปลาตะเพียน 19 ค้างคาว 20 นกหัวขวาน 21 เข็มขัด 22 ผ้าพาดบ่า 23 ผ้าขาวม้า 24 ผ้าห่ม 25 เบาะ 26 จาน 27 ลากครก 28 ไม้ก่สัด 29 กระตง 30 กระบุง 31 ตะปู 32 ม้านั่ง 33 รถจักรยาน 34 เปลือกมะพร้าว 35 ขยะ 36 วันเส้น 37 ยุงข้าว 38 คอกวัว-ควาย 39 โรงพยาบาล 40 เล่นซ่อนหา 41 พ่อแม่ของแม่ 42 พ่อแม่ของพ่อ 43 น้องชายของพ่อ 44 น้องชายของแม่ 45 น้องสาวของพ่อ 46 น้องสาวของแม่ 47 พี่ชาย 48 พี่สาว 49 กำนัน 50 ผู้ใหญ่บ้าน 51 เจ้าอาวาส 52 แม่ฮี

53 เเดิน 54 โกรธ 55 เรยก 56 ริ่ง 57 ปู 58 ก่อไฟ 59 วิตฆาต 60 คลุมโปง
61 ตีไก่ 62 นิ่งพับเพียบ 63 เท่าไร

2. จากการศึกษาหน่วยอรรถที่วันทนิยได้ใช้วิจัยแล้ว ผู้วิจัยพบว่าในจังหวัด
ลำปางยังมีหน่วยอรรถที่แทนด้วยคำเมืองมากกว่า 1 ศัพท์ นอกเหนือจากที่วันทนิยใช้ศึกษาอยู่
เป็นจำนวนมาก ผู้วิจัยจึงได้รวบรวมหน่วยอรรถที่ประชาชนในจังหวัดลำปางใช้ศัพท์คำเมือง
แทนหน่วยอรรถนั้นเพิ่มจากที่วันทนิยได้รวบรวมไว้ โดยอาศัยรายการคำจากพจนานุกรม 4 ฉบับ
ได้แก่พจนานุกรมภาษาเหนือ ของ จ.จ.ล. หลักภาษาไทยพหุของ พระธรรมราชานุวัตร
พจนานุกรมลานนาไทยของมณี พยอมยงค์ และพจนานุกรมไทยกรุงเทพฯ-ไทยเชียงใหม่ ของ
จรรยา บุญพันธ์และคนอื่น ๆ และใช้ความรู้ของผู้วิจัย ซึ่งเป็นคนลำปางโดยกำเนิด ประกอบการ
พิจารณาเลือกหน่วยอรรถ ในขั้นตอนนี้ได้หน่วยอรรถทั้งสิ้น 83 หน่วยอรรถ

3. นำหน่วยอรรถที่รวบรวมได้จาก 2 ข้อแรกไปทดสอบว่าเป็นหน่วยอรรถ
ที่ใช้ในลำปางแล้วจะแทนด้วยคำเมืองได้มากกว่า 1 ศัพท์หรือไม่ ผู้วิจัยใช้วิธีทดสอบด้วยการ
นำหน่วยอรรถที่รวบรวมได้ทั้งหมดไปสอบถามคนลำปางที่อยู่ในกรุงเทพฯ โดยถามทีละหน่วย
อรรถจนกว่าจะหมด บุคคลที่ผู้วิจัยไปสอบถามได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง จำนวน
4 คน เป็นคนอำเภอเมือง 1 คน อำเภอเถิน 1 คน อำเภองาว 1 คน อำเภอแจ้ห่ม 1 คน
และสอบถามคนลำปางที่ลี้ภัยชนลี้ภัยเหนือ (ตลาดหม้อฮืด) ในขณะที่นั่งรถโดยสารกลับ
ลำปาง รวมทั้งสิ้น 10 คน เป็นคนอำเภอเสริมงาม 1 คน อำเภอเถิน 2 คน อำเภอลับปราง
1 คน อำเภอเกาะคา 1 คน อำเภอแม่พริก 2 คน กิ่งอำเภอเมืองปาน 1 คน อำเภอแม่ทะ
1 คน อำเภอวังเหนือ 1 คน

การทดสอบในครั้งนี้ปรากฏว่าได้หน่วยอรรถที่แน่ใจว่าแทนด้วยคำเมืองได้แตกต่างกัน
ไปตามถิ่นต่าง ๆ ของจังหวัดลำปาง รวมทั้งสิ้น 119 หน่วยอรรถ ซึ่งได้ผลเป็นที่น่าพอใจ
เพราะสามารถสอบถามคนลำปางได้ครบทุกอำเภอ ยกเว้นกิ่งอำเภอแม่เกาะเท่านั้น ส่วนอำเภอ
ห้างฉัตรนั้น เป็นอำเภอที่ผู้วิจัยอาศัยอยู่ จึงไม่ต้องสอบถาม

4. จากการทดสอบหน่วยอรรถดังกล่าว ผู้วิจัยพบข้อสังเกตว่า ในบางหน่วยอรรถ
ผู้ให้ข้อมูลบางคนจำแนกรายละเอียดแตกต่างกันออกไป เช่น "ข้า้โหด" บางคนไม่จำแนกประเภท
แต่บางคนจำแนกข้า้โหดเป็น 2 ชนิด คือ ชนิดผักใหญ่(ใช้คำเมืองว่า ข้า้ล่สะลี้)ชนิดผักเล็ก(ใช้

คำเมืองว่าข้าวบ้าง) ข้อสังเกตประการต่อมาคือพบว่า บางหน่วยยอรรณมีหน่วยยอรรณที่ใกล้เคียงกัน ทำให้ผู้ให้ข้อมูลตอบไม่ตรงกับที่ต้องการ เช่นหน่วยยอรรณเจ้าอาวาล กับพระที่มีอายุมาก (แก่) ไบแมงลัก กับไบกะเพรา พระกับเณร เป็นต้น ดังนั้น ผู้วิจัยจึงนำหน่วยยอรรณที่ผ่านการทดลองในข้อ 3 ทั้ง 119 หน่วยยอรรณมาพิจารณาหาหน่วยยอรรณที่มีลักษณะตามข้อสังเกตดังกล่าว แล้วเพิ่มหน่วยยอรรณใหม่ขึ้นอีก เพื่อให้ผู้ให้ข้อมูลจะได้ให้คำตอบตรงกับความต้องการ และป้องกันความเข้าใจผิดของผู้ให้ข้อมูลต่อไป หน่วยยอรรณที่ทำให้ผู้วิจัยต้องหาหน่วยยอรรณเพิ่ม ได้แก่

1. เจ้าอาวาล หาหน่วยยอรรณเพิ่มเป็น "เณร" "พระ" "พระที่มีอายุมาก"(แก่ ๆ) "พระที่เคยแต่งงานมีลูกมีเมียมาก่อน"
2. มะระ :หาหน่วยยอรรณเพิ่มเป็น "มะระ" (ลูกเล็ก ๆ ขอบขึ้นตามรั้วนิยมเอามาเผากินกับยาหม่องไม้) "มะระ" (ลูกใหญ่ ๆ นิยมนำมาทำแกงจืด)
3. ไบกะเพรา หาหน่วยยอรรณเพิ่มเป็น "ไบกะเพราดำ" "ไบกะเพราขาว" "ไบโหระพา"
4. ผักขี้ หาหน่วยยอรรณเพิ่มเป็น "ผักขี้" (ไทย) "ผักขี้ลาว" "ผักขี้ฝรั่ง"
5. ตะไคร่น้ำ หาหน่วยยอรรณเพิ่มเป็น "ตะไคร่น้ำ" (ที่ขึ้นตามทุ่งนา มีลักษณะเป็นเส้นสีเขียวคล้ายผม นำมาทำอาหารกินได้) "ตะไคร่น้ำ" (ที่ขึ้นตามหม้อน้ำหรือที่อื่น ๆ)
6. วันเส้น หาหน่วยยอรรณเพิ่มเป็น "วันเส้น" (เส้นเล็ก ๆ ที่มีขายตามตลาด) "วันเส้น" (เส้นโต ๆ มักทำกันเองคล้ายขนมจีนแล้วตากแห้งไว้แกงกิน)
7. ไม้ขีดไฟ หาหน่วยยอรรณเพิ่มเป็น "ไม้ขีดไฟ" "ไฟแช็ก"
8. เหิงตะกอน หาหน่วยยอรรณเพิ่มเป็น "เหิงตะกอน" "เมรุ" "ที่เก็บกระดูกผู้ตาย"
9. ข้าวโพด หาหน่วยยอรรณเพิ่มเป็น "ข้าวโพด" (ชนิดที่มีฝักใหญ่ ๆ) "ข้าวโพด" (ชนิดที่มีฝักเล็ก ๆ) "ข้าวฟ่าง" (มีเมล็ดเล็ก ๆ เกาะกันเป็นพวง ใช้ทำข้าวตอกและเลี้ยงสัตว์)
10. ค่างคว หาหน่วยยอรรณเพิ่มเป็น "ค่างคว" (ชนิดตัวโต) "ค่างคว" (ชนิดตัวเล็ก)
11. ดู หาหน่วยยอรรณเพิ่มเป็น "ดู" (เช่นดูหวังไทย) "โหนดูซี"
12. ตีโก้ หาหน่วยยอรรณเพิ่มเป็น "ตีโก้" (เช่นไปดูเขาตีโก้) "โกตีกัน"
13. โกรธ หาหน่วยยอรรณเพิ่มเป็น "โกรธ (มาก)" "โกรธ (น้อย)"
14. ปลาช่อน หาหน่วยยอรรณเพิ่มเป็น "ปลาช่อน" "ปลาช่อนขนาดใหญ่มาก" "ปลาช่อนขนาดกลาง" "ปลาช่อนขนาดเล็ก แต่ไม่ใช่ลูกครอก"

ดังนั้น หน่วยยอรรณที่ใช้ในงานวิจัยนี้จึงมีทั้งสิ้น 142 หน่วยยอรรณ

ข. การสร้างแบบสอบถาม

1. ลักษณะของแบบสอบถาม

แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 2 ตอนคือ

008828

ตอนที่ 1

- (ก) เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสถานการณ์ของผู้ตอบแบบสอบถาม
 (ข) เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพหมู่บ้าน

ตอนที่ 2

เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการใช้ศัพท์

2. ลักษณะของคำถาม

ลักษณะคำถามที่ใช้ในแบบสอบถามจะตั้งคำถามโดยให้ "หน่วยธุรกิจ" เป็นศัพท์ภาษาไทยกรุงเทพฯ แล้วตามด้วยคำถามว่าใช้คำเมืองว่าอะไร และให้คำตอบสำหรับเลือกตอบเป็นศัพท์คำเมือง พร้อมกับมีช่องว่างสำหรับให้เขียนคำตอบในกรณีที่คำตอบที่ให้เลือกนั้นไม่มี

ตัวอย่างคำถาม

เข็มขัด ใช้คำเมืองว่าอะไร

สายขัด ปอบแอว

ต้าย

ทั้งนี้ขอความชี้แจงประกอบการตอบดังนี้ ให้เลือกคำตอบที่เห็นว่าประชาชนในหมู่บ้านใช้กันมากที่สุด โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน หน้าคำตอบที่ต้องการ ถ้าคำตอบที่ให้เลือกนั้นปรากฏว่าประชาชนในหมู่บ้านใช้มากพอ ๆ กัน ก็สามารถเลือกตอบได้มากกว่าหนึ่งคำตอบก็ได้ และถ้าหากคำตอบที่ให้เลือกนั้นปรากฏว่าประชาชนในหมู่บ้านไม่ใช้ ก็ให้เขียนคำตอบที่ประชาชนในหมู่บ้านใช้กัน โดยเขียนลงในช่องว่างที่ให้ไว้

การกำหนดคุณสมบัติของผู้ตอบแบบสอบถาม

การกำหนดคุณสมบัติของผู้ตอบแบบสอบถามในงานวิจัยนี้ต่างจากการกำหนดคุณสมบัติของผู้ตอบแบบสอบถามในงานวิจัยอื่น ๆ กล่าวคือ งานวิจัยอื่นมักจะกำหนดคุณสมบัติของผู้ตอบแบบสอบถามเป็นกลุ่มประชากรกลุ่มเดียวกัน เช่นกลุ่มอาชีพหรือกลุ่มอายุเดียวกัน เป็นต้น แต่ในงานวิจัยนี้ไม่สามารถจะกำหนดคุณสมบัติของผู้ตอบแบบสอบถามให้เป็นกลุ่มประชากรกลุ่มเดียวกันได้

เพราะเหตุว่าจำนวนจุดเก็บข้อมูลในงานวิจัยครั้งนี้มีถึง 641 จุด ซึ่งได้แก่หมู่บ้านทุกหมู่บ้านในจังหวัดลำปาง การที่จุดเก็บข้อมูลเป็นจำนวนมากกระจายอยู่ในบริเวณกว้างนี้ อาจทำให้ได้แบบสอบถามกลับคืนมาน้อย ทั้งนี้เพราะว่าสภาพการคมนาคม การติดต่อสื่อสารในหลายท้องที่ไม่สะดวก บางท้องที่อยู่ในเขตทุรกันดาร ดังนั้น เพื่อแก้ปัญหาดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยจึงได้กำหนดให้ใช้ผู้ตอบแบบสอบถามเพียง 1 คน ในแต่ละหมู่บ้านและกำหนดคุณสมบัติของผู้ตอบแบบสอบถามไว้กว้าง ๆ ดังนี้คือ

- ก. เป็นผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไป
- ข. เป็นผู้ที่มีอาชีพอยู่ในหมู่บ้านนั้นไม่ต่ำกว่า 3 ปี

ผู้ตอบแบบสอบถามในงานวิจัยนี้จึงมีทั้งผู้ใหญ่บ้าน-กำนัน ครูและประชาชนทั่วไป แต่ส่วนใหญ่จะเป็นผู้ใหญ่บ้าน-กำนัน ทั้งนี้เพราะว่าเป็นกลุ่มประชากรที่ติดต่อได้สะดวก สำหรับอายุของผู้ตอบแบบสอบถามนั้นผิดไปจากเกณฑ์เล็กน้อยคืออยู่ระหว่าง 28 -60 ปี

การเก็บข้อมูล

เนื่องจากผู้วิจัยมีเวลาสำหรับเก็บข้อมูลจำกัดเพียง 3 เดือน คือระหว่างเดือนกุมภาพันธ์-เมษายน ดังนั้น จึงได้ใช้วิธีเก็บข้อมูลหลายวิธีแล้วแต่ความเหมาะสมและโอกาสจะอำนวยให้ ดังนี้

ก. ผู้วิจัยเข้าพบผู้ใหญ่บ้าน-กำนัน ในขณะที่ผู้ใหญ่บ้าน-กำนันมาประชุมประจำเดือนที่อำเภอ โดยขอความร่วมมือจากนายอำเภอ เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์และวิธีการตอบแบบสอบถาม ให้ผู้ใหญ่บ้าน-กำนันเข้าใจก่อนตอบแบบสอบถาม แล้วอรรับแบบสอบถามคืนในวันเดียวกัน

บริเวณที่เก็บข้อมูลโดยวิธีนี้ได้แก่อำเภอเมือง อำเภองาว อำเภอห้างฉัตร อำเภอแม่ทะ อำเภอวังเหนือ กิ่งอำเภอแม่เมาะ กิ่งอำเภอเมืองปาน อำเภอแม่พริก อำเภอเถิน อำเภอสบปราบ อำเภอเกาะคา การเก็บข้อมูลด้วยวิธีนี้ประสบความสำเร็จเป็นที่น่าพอใจ แต่มีข้อหาอยู่บ้างคือ แต่ละอำเภอมักจะประชุมตรงกัน ในเดือนหนึ่งจะเก็บข้อมูลโดยวิธีนี้ได้เพียง 4-5 อำเภอเท่านั้น ข้อปัญหาหนึ่งคือ ผู้ใหญ่บ้าน-กำนันบางคนไม่มาประชุมและบางคนไม่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

ข. ในอำเภอใดที่ไม่สามารถใช้วิธีเก็บข้อมูลตามวิธีแรกได้ ก็จะใช้วิธีสัมภาษณ์
 ประชาชนในแต่ละหมู่บ้าน การเก็บข้อมูลวิธีนี้ทำให้ได้ข้อมูลตรงกับวัตถุประสงค์มากกว่าวิธีอื่น
 เพราะสามารถซักถามกันได้ถ้าหากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเกิดความสงสัย แต่มีปัญหาเรื่องค่าใช้จ่าย
 สูงและต้องอาศัยผู้นำทาง

บริเวณที่ใช้วิธีนี้ได้แก่ อำเภอเสริมงาม และในบางตำบลของอำเภอแจ้ห่ม อำเภอ
 เมือง อำเภอเกาะคา อำเภอห้างฉัตร อำเภอวังเหนือ

ค. หลังจากที่ได้ใช้ 2 วิธีข้างต้นแล้ว ยังได้ข้อมูลไม่ครบทุกหมู่บ้าน ซึ่งอาจ
 เนื่องจากผู้ใหญ่วัยไม่มาประชุม หรือไม่ให้ความร่วมมือหรือเป็นหมู่บ้านในเขตทุรกันดาร
 ผู้วิจัยได้ใช้วิธีดังต่อไปนี้

1. ไปสัมภาษณ์ประชาชนที่เป็นคนในหมู่บ้านที่ยังไม่ได้ข้อมูล ตามท่าจอดรถ
 โดยสารในตัวเมือง หรือในตัวอำเภอ วิธีนี้มีปัญหาอยู่บ้าง เช่นขณะสัมภาษณ์ยังไม่เสร็จ
 รถโดยสารก็ถึงเวลาออกเสียก่อน และมักหาคนในหมู่บ้านที่ต้องการลำบาก เพราะแต่ละคน
 ไม่ได้เข้าตัวเมืองทุกวัน แต่อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยได้ใช้วิธีนี้ถึง 17 ราย

2. ขอความร่วมมือจากคนรู้จักซึ่งเป็นคนในอำเภอที่ยังได้ข้อมูลไม่ครบทุก
 จุด โดยฝากแบบสอบถามให้ช่วยแจกไปยังผู้ใหญ่วัยในหมู่บ้านที่ต้องการ แล้วให้ส่งแบบสอบถาม
 กลับคืนทางไปรษณีย์ ปรากฏว่าได้รับแบบสอบถามคืน 15 ฉบับ

3. หลังจากได้ใช้วิธีดังกล่าวข้างต้นแล้ว ปรากฏว่ายังมีหมู่บ้านที่ไม่สามารถ
 ติดต่อได้อีก 42 หมู่บ้าน ผู้วิจัยจึงได้ใช้วิธีส่งแบบสอบถามไปทางไปรษณีย์ ถึงผู้ใหญ่วัยเหล่านั้น
 และได้รับแบบสอบถามกลับคืน 14 ฉบับ

จากที่ได้ใช้วิธีการเก็บข้อมูลดังกล่าวข้างต้นนั้นแล้ว ปรากฏว่าได้รับแบบสอบถามกลับคืน
 มาทั้งสิ้น 577 ฉบับ จากจุดเก็บข้อมูลที่กำหนดไว้ 641 จุด คิดเป็นร้อยละ 90.01 ซึ่งผู้วิจัยคิดว่า
 ได้รับข้อมูลกลับคืนมาเพียงพอแก่การศึกษาวิจัย และได้ข้อมูลมาจากทุกตำบลของจังหวัดลำปาง
 นับว่าได้ข้อมูลครอบคลุมท้องที่จังหวัดลำปางแล้ว ซึ่งสามารถจำแนกจำนวนและร้อยละของแบบ
 สอบถามที่ได้รับกลับคืนมาจากหมู่บ้านในแต่ละอำเภอออกมาเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนและร้อยละของแบบสอบถามที่ได้รับกลับมาจากหมู่บ้านในแต่ละอำเภอ

ที่	อำเภอ/ กิ่งอำเภอ	จำนวนหมู่บ้าน	จำนวนแบบสอบถามที่ได้รับคืน	คิดเป็นร้อยละ
1	อ.เมืองสาปาง	121	104	85.95
2	อ.เกาะคา	59	54	91.52
3	อ.แจ้ห่ม	39	28	71.79
4	อ.เถิน	61	50	81.96
5	อ.ห้างฉัตร	61	61	100
6	อ.แม่ทะ	69	64	92.75
7	อ.งาว	54	49	90.74
8	อ.วังเหนือ	41	40	97.56
9	อ.ลับปราบ	27	27	100
10	อ.แม่พริก	20	20	100
11	อ.เสริมงาม	29	27	93.10
12	กิ่ง อ.แม่เมาะ	26	19	73.07
13.	กิ่ง อ.เมืองปาน	34	34	100
	รวม	641	577	90.01

การวิเคราะห์ข้อมูล

ขั้นตอนของการวิเคราะห์ข้อมูลในงานวิจัยนี้เป็นดังนี้

ก. วิเคราะห์ศัพท์

ข้อมูลในที่นี้ได้แก่คำต่าง ๆ ที่แทนหน่วยย่อย ซึ่งรวบรวมจากแบบสอบถาม ในหน่วยย่อยหนึ่ง ๆ จะมีคำใช้แทนมากกว่า 1 คำขึ้นไป คำต่าง ๆ ที่แทนหน่วยย่อยเหล่านี้จึงจำเป็นต้องนำไปวิเคราะห์ว่าคำใดบ้างที่เป็นรูปของศัพท์เดียวกัน และคำใดบ้างที่เป็นศัพท์คนละศัพท์ กระบวนการดังกล่าวเรียกว่า "การวิเคราะห์ศัพท์" ซึ่งมีขั้นตอนการวิเคราะห์เป็น 2 ขั้นตอนคือ

ขั้นตอนแรก สัดกลุ่มคำในแต่ละหน่วยย่อยออกเป็นกลุ่มตามจำนวนพยางค์ คำใดมีพยางค์เท่ากันก็จัดไว้กลุ่มเดียวกัน

ขั้นตอนที่สอง นำคำกลุ่มเดียวกันไปพิจารณาตามเกณฑ์ที่ตั้งขึ้น สำหรับรายละเอียดเกี่ยวกับเกณฑ์การวิเคราะห์ศัพท์จะกล่าวถึงอย่างละเอียดในบทต่อไป

ข. พิจารณาการกระจายของศัพท์

การพิจารณาการกระจายของศัพท์ว่าศัพท์ปรากฏในจุดเก็บข้อมูลบริเวณใดและมีความหนาแน่นเพียงใด มีขั้นตอนดังนี้

1. หาอัตราร้อยละของการใช้ศัพท์ในแต่ละหน่วยย่อยสำหรับแต่ละ

อำเภอ

2. แสดงการใช้ศัพท์ในแผนที่โดยกำหนดสัญลักษณ์ขนาดใหญ่แทนศัพท์ที่ใช้หนาแน่นที่สุดในแต่ละอำเภอ ส่วนศัพท์อื่น ๆ จะใช้สัญลักษณ์ขนาดเล็ก

3. แบ่งเขตการใช้ศัพท์ออกเป็นเขตภาษาถิ่นย่อย

ค. วิเคราะห์ลักษณะความแตกต่างของศัพท์ที่แทนหน่วยย่อยเดียวกัน

การเสนอผลการวิจัย

- ก. ผลการวิเคราะห์ศัพท์ เสนอโดยใช้ตารางแสดงผลการวิเคราะห์ศัพท์

- ข. การกระจายของศัพท์ เสนอโดยใช้แผนที่และตารางแสดงจำนวนศัพท์ที่ใช้แทนหน่วยย่อยของแต่ละอำเภอ

- ค. ลักษณะความแตกต่างของศัพท์ เสนอโดยการบรรยายเป็นความเรียง